Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	16C/138/2007
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1107231390
Dátum vydania rozhodnutia:	12. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Zuzana Doricová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2017:1107231390.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave sudkyňou JUDr. Zuzanou Doricovou v spore žalobcu: E. právne zastúpený JUDr. Ľubomír Schweighofer, advokát, Advokátska kancelária Šafárikovo nám. č. 2, 811 02 Bratislava proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava o náhradu nemajetkovej ujmy takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4.165,00 eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu vo zvyšku zamieta.

III. Súd žalovanej voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 20.09.2007 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 79.705,29 eur (2.401.206,- Sk) titulom náhrady škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v dôsledku nezákonného trestného stíhania a vykonania väzby. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že vyšetrovateľ Policajného zboru Úrad boja proti organizovanej kriminalite, Odbor vyšetrovania uznesením zo dňa 24.11.2004 ČVS:PPZ-73/BOK-C-2004 začal stíhať žalobcu spolu s ostatnými spoluobvinenými ako obvineného z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona, krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 2 písmeno a), ods. 5 Trestného zákona a legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písmeno a), ods. 3 Trestného zákona. Krajský súd v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu uznesením Pš 57/04 zo dňa 29.11.2004 rozhodol podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v
§ 67 ods. 1 písmeno b), c) Trestného poriadku o vzatí žalobcu do väzby, ktorá začala dňom 25.11.2004 o 07.15 hodine. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR uznesením VII Gv 351/04-185 zo dňa 23.03.2005 žalobcu prepustil z väzby na slobodu. Trestné stíhanie žalobcu bolo podľa § 172 ods. 1 písmeno c) Trestného poriadku uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odbor vyšetrovania ČVS:PPZ-73/BOK-C-2004 zo dňa 08.11.2005 zastavené z dôvodu, že nebolo dokázané, že žalobca spáchal skutok uvedený v uznesením o vznesení obvinenia. Žalobca svojim správaním a konaním nedal ani najmenší dôvod orgánom činným v trestnom konaní na uvalenie väzby, nikdy nevyvinul žiadne konanie, ktoré by odôvodňovalo obavu, že sa bude skrývať, že ujde, bude pokračovať v trestnej činnosti, bude pôsobiť na svedkov a podobne. I následné prepustenie žalobcu z väzby a zastavenie trestného stíhania svedčí o tom, že žalobca na vzatie do väzby nedal ani najmenšiu príčinu. Z dôvodu, že rozhodnutie o vznesení obvinenia zo dňa 24.11.2004 bolo nezákonné, boli naplnené predpoklady pre priznanie náhrady škody v zmysle § 3 ods. 1 písmeno a) zákona č. 514/2003 Z.z. a žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody podľa § 17, § 18 zákona

č. 514/2003 Z.z. Žalobca sa domáhal náhrady škody v celkovej výške 2.401.206,- Sk (79.705,29 eur), ktorá pozostávala z náhrady za nutnú obhajobu vo výške 357.000,- Sk (11.850,23 eur), náhrady straty na zárobku vo výške 44.206,- Sk (1.467,38 eur) a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2.000.000,- Sk (66.387,84 eur). Nárok na náhradu nákladov na nutnú obhajobu žalobca odôvodnil tým, že dňa 01.02.2005 uzatvoril s advokátom JUDr. Ľubomírom Schweighoferom dohodu o odmene advokáta podľa § 2 zákona č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a dohodol sa na paušálnej odmene za úplné vybavenie veci do jej právoplatného ukončenia v sume 300.000,- Sk + DPH 57.000,- Sk. Nárok na náhradu straty na zárobku vo výške 44.206,- Sk odôvodnil tým, že do času jeho zadržania a vzatia do väzby bol zamestnaný ako výhybkár u zamestnávateľa Železnice Slovenskej republiky a.s. a jeho priemerný zárobok predstavoval za rozhodné obdobie júl - september 2004 podľa § 134 ods. 2 Zákonníka práce sumu 11.042,- Sk mesačne. Strata na zárobku po dobu trvania väzby predstavovala za mesiac november 2004 sumu 2.104,- Sk, za december 2004 sumu 11.042,- Sk, január 2005 sumu 11.042,- Sk, február 2005 sumu 11.042,- Sk, marec 2005 sumu 8.976,- Sk. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobca odôvodnil tým, že uznesením o vznesení obvinenia a následným rozhodnutím o väzbe mu bola spôsobená morálna a psychická ujma. Morálna ujma zahŕňa poškodenie občianskej cti a dobrej povesti a morálne utrpenie s tým spojené. Vznesenie obvinenia a následné vzatie do väzby spôsobilo zlom v jeho rodine a ťažkú ujmu na cti celej rodiny, keď kvôli tejto udalosti a pobytu vo väzbe si rodina spôsobila veľa nepriaznivcov a neprajníkov, ktorí rodinu žalobcu odsudzujú. Manželka žalobcu bola v tom čase tehotná a ostala sama s vtedy 4 ročným synom, ktorý podľa psychológov je v dôsledku straty istoty a bezpečia v rodine emočne narušený a úzkostný. Žalobcu po prepustení na slobodu a nástupu do práce kolegovia úplne vylúčili zo spoločnosti a niektorí s ním vôbec nechceli pracovať. Žalobca so svojou rodinou žije v malom meste, kde sa ľudia navzájom skoro všetci poznajú a po jeho prepustení na slobodu ho väčšina považuje za zločinca a to i napriek tomu, že trestné stíhanie bolo zastavené.

2. Žalovaná sa k žalobe žalobcu vyjadrila písomne a uviedla, že žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. jej bola doručená dňa 14.08.2006. K uplatnenému nároku žalobcu na náhradu škody titulom náhrady trov obhajoby vo výške 357.000,- Sk uviedla, že žalobcovi by mala byť priznaná náhrada trov obhajoby len vo výške tarifnej odmeny podľa príslušnej vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR za jednotlivé úkony obhajoby po preukázaní nároku ako dohody o odmene advokáta a potvrdenia o úhrade dohodnutej paušálnej odmeny. Rozhodnutie o výške škody v súvislosti s nárokom na náhradu ušlého zisku za čas strávený vo väzbe za obdobie od 25.11.2004 do 23.03.2005 a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ponechala na zváženie súdu a to s prihliadnutím na predložené dôkazy.

3. Žalobca po začatí pojednávania vo veci na pojednávaní konanom dňa 22.01.2009 vzal žalobu v časti o zaplatenie 8.948,44 eur (269.580,- Sk) späť a konanie žiadal zastaviť, keď náhradu trov obhajoby v trestnom konaní vyčíslil podľa tarify v sume 2.702,48 eur (81.414,90 Sk).
3.1. Súd uznesením č.k. 16C 138/2007-109 zo dňa 22. apríla 2009 s poukazom na účinné späťvzatie časti žaloby žalobcom so súhlasom žalovanej, konanie podľa v tom čase účinného ustanovenia § 96 ods. 1 veta tretia Občianskeho súdneho poriadku v časti o zaplatenie sumy vo výške 8.948,44 eur zastavil.
3.2. Žalobcom požadovaná náhrada škody po čiastočnom späťvzatí žaloby pozostávala z náhrady škody titulom nákladov trov obhajoby v sume 2.702,48 eur (81.414,90 Sk), z náhrady škody za poukázané peňažné prostriedky žalobcovi na úhradu životných nákladov počas väzby vo výške 199,16 eur (6.000,- Sk), náhrady straty na zárobku vo výške 1.467,37 eur (44.206,- Sk) a náhrady nemajetkovej ujmy 66.387,84 eur (2.000.000,- Sk).
3.3. Žalovaná v priebehu konania podaním doručeným súdu dňa 12.03.2009 a na pojednávaní konanom dňa 16.03.2009 uznala nárok žalobcu na náhradu škody čo do výšky a dôvodu spolu vo výške 4.169,85 eur (125.620,90 Sk), keď uznala nárok žalobcu na náhradu trov trestného konania vo výške 2.702,48 eur a nárok na náhradu straty na zárobku vo výške 1.467,37 eur.

4. Súd po vykonanom dokazovaní rozhodol vo veci rozsudkom č.k. 16C 138/2007-162 zo dňa 12.11.2009 tak, že žalobe žalobcu v časti o náhradu škody vo výške 7.489,24 eur vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol. Priznaná suma 7.489,24 eur pozostávala z náhrady nákladov trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške 2.702,48 eur, z náhrady za stratu na zárobku vo výške 1.467,37 eur a z náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3.319,39 eur. Súd žalobu zamietol v časti náhrady škody vo výške 63.267,60 eur, ktorá predstavovala zvyšok nemajetkovej ujmy v sume 63.068,45 eur a uplatnenú náhradu poskytnutých finančných prostriedkov v sume 199,16 eur. Súd žalobcovi priznal náhradu trov

právneho zastúpenia za obhajobu v trestnom konaní v uplatnenej výške 2.702,48 eur a náhradu straty na zárobku v uplatnenej výške 1.467,37 eur za čas väzby, keď žalovaná nárok žalobcu v tejto časti uznala čo do výšky a dôvodu. Súd náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3.319,39 eur priznal žalobcovi, keď mal za to, že nemajetková ujma v priznanej výške je vzhľadom na preukázaný rozsah nepriaznivých následkov, ktoré žalobcovi v súvislosti s trestným stíhaním a vzatím do väzby vznikli, je s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy primeraná. Súd vychádzal zo skutočnosti, že žalobca v súvislosti s uplatneným nárokom na priznanie nemajetkovej ujmy preukázal, že v dôsledku trestného stíhania a v dôsledku jeho vzatia do väzby došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Výpoveďami svedkov žalobca preukázal, že pociťoval následky v odlišnom správaní príbuzných a osôb v jeho blízkom či širšom okruhu, keď v dôsledku jeho vzatia do väzby došlo k zníženiu dôstojnosti a jeho vážnosti v spoločnosti, Vzatie do väzby vyvolalo negatívne reakcie rodinných príslušníkov, kolegov v práci, známych a kamarátov a osoby z blízkeho ako i zo širšieho okruhu ho začali negatívne posudzovať, neverili mu a mali voči jeho osobe a rodine výhrady. Vzatie žalobcu do väzby a priebeh trestného stíhania malo nepopierateľne negatívny dopad na celú rodinu žalobcu, na jeho manželku a maloletého syna. Žalobca mal i problémy v práci, kolegovia v práci mu nedôverovali a mali k nemu po jeho návrate negatívny postoj. V dôsledku odmietavých reakcií kolegov na jeho osobu bol žalobca i preradený na nižšie platenú prácu a musel čeliť narážkam kolegov, susedov a známych. V mieste bydliska skutočnosť, že žalobca bol vzatý do väzby a vedie sa proti nemu trestné stíhanie bola známa a vyvolávala spoločensky nepríjemné situácie to či už pre žalobcu po prepustení z väzby alebo pre jeho blízku rodinu počas trvania väzby. Súd zároveň uložil žalovanej aj povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2.310,21 eur podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, keď žalobca bol v konaní úspešný v časti náhrady trov obhajoby v rámci trestného konania, náhrady straty na zárobku a v časti náhrady nemajetkovej ujmy. V časti žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške presahujúcej priznanú sumu žalobca úspešný nebol, ale v tejto časti rozhodnutie záviselo od úvahy súdu a v časti žaloby o priznanie náhrady za zaslané finančné prostriedky žalobca síce úspešný nebol, ale súd mal za to, že išlo o neúspech v pomerne nepatrnej časti.

4.1. Žalobca podal proti rozsudku č.k. 16C 138/2007-162 zo dňa 12.11.2009 odvolanie a to proti výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a proti výroku o náhrade trov konania. Žalobca v súvislosti s nepriznaním náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 66.387,84 eur v odvolaní uviedol, že súd i napriek tomu, že v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca preukázal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy túto v uplatnenej výške neuznal a priznal nemajetkovú ujmu len vo výške 3.319,39 eur a to i napriek tomu, že mal preukázané že jeho vzatím do väzby došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, že po prepustení z väzby a nástupu do práce mal vážne problémy s kolegami a celá situácia sa veľmi nepriaznivo dotkla aj jeho rodiny, manželky a maloletého syna. Súdom priznanú sumu náhrady nemajetkovej ujmy 3.319,39 eur považoval za absolútne neprimeranú a nezodpovedajúcu skutočným následkom nezákonného pobytu vo väzbe. Žalobca tiež poukázal na to, že súd nevzal do úvahy podstatnú skutočnosť a to, že v dôsledku jeho pobytu vo väzbe sa výrazne zhoršil jeho zdravotný stav. Z dôvodu podchladenia utrpel vážne ochorenie chrbtice a pohybového ústrojenstva. Priamym dôsledkom pobytu vo väzbe bolo zhoršenie jeho zdravotného stavu a keďže bol po návrate z väzby uznaný za plne invalidného došlo tým aj k obmedzeniu jeho pracovného a spoločenského uplatnenia. Podľa názoru žalobcu sa súd dôsledne neriadil ustanovením § 13 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka a § 17 ods. 1, 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca tiež v odvolaní namietal tú skutočnosť, že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, nakoľko z neho nie je zrejmé, ktoré skutočnosti viedli súd k záveru, že ním uplatnená nemajetková ujma je neprimeraná.

4.2. Žalovaná proti rozsudku č.k. 16C 138/2007-162 zo dňa 12.11.2009 podala odvolanie a to voči priznanej náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 3.319,39 eur, keď súdom priznanú nemajetkovú ujmu považovala za nie celkom primeranú. Poukázala na tú skutočnosť, že súd nesprávne aplikoval hmotnoprávne ustanovenia a žalobcovi priznal neprimerane vysokú výšku nemajetkovej ujmy.

4.3. Po podaní odvolania žalobca na pojednávaní konanom na odvolacom súde dňa 07.02.2012 vzal žalobu v časti o zaplatenie 199,16 eur späť. Zaplatenie sumy 199,16 eur sa žalobca domáhal titulom náhrady poukázaných peňažných prostriedkov na úhradu životných nákladov počas väzby.

5. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozhodol vo veci na základe odvolania žalobcu a žalovanej uznesením č.k. 7Co/54/2010-213 zo dňa 29.02.2012 tak, že konanie v časti o zaplatenie 199,16 eur podľa § 96 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu späťvzatia tejto časti žaloby žalobcom zastavil, odvolanie žalovanej z dôvodu, že nemalo náležitosti podľa § 205 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku odmietol a rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým súd uložil žalovanej povinnosť

zaplatiť žalobcovi sumu 7.489,24 eur v časti 3.319,39 eur a vo výroku, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie.
5.1. Odvolací súd uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je v časti rozhodnutia o uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy nepreskúmateľné. Vykonaným dokazovaním mal odvolací súd za nesporné, že v dôsledku výkonu 4 mesiace trvajúcej väzby žalobcu došlo u žalobcu k morálnej a psychickej ujme. Prvostupňový súd sa neriadil ustanovením § 17 ods. 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z.z. a z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplýva z akých kritérií súd vychádzal a na základe čoho dospel k záveru, že priznanie náhrady vo výške 3.319,39 eur je v danom prípade postačujúce. Z rozhodnutia prvostupňového súdu tiež nevyplýva, či súd aplikoval pri výpočte nemajetkovej ujmy ods. 4 § 17, v ktorom zákonodarca presne upravuje postup pri výpočte nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v ust. § 7 zákona č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd tiež uviedol, že prvostupňový súd sa nezaoberal otázkou poškodenia zdravia žalobcu v príčinnej súvislosti s výkonom väzby, hoci žalobca v žalobe poukazoval na § 445 až § 447 Občianskeho zákonníka a na svoje poškodenie zdravia počas väzby. Odvolací súd uložil súdu prvého stupňa vysporiadať a s otázkou či si žalobca uplatňuje konkrétnu čiastku z titulu náhrady škody v súvislosti s poškodením zdravia v priebehu väzby alebo či argumentuje s poškodením zdravia v súvislosti s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy a uložil mu povinnosť posúdiť uplatnený nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2, 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z.z. ako zákona lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, podľa kritérií uvedených v odseku 3 a rozhodnutie odôvodniť v súlade s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.
5.2. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 16C 138/2007-162 zo dňa 12.11.2009 nadobudol právoplatnosť v časti o zaplatenie 4.169,85 eur (náhrada trov právneho zastúpenia v trestnom konaní a náhrada straty na zárobku) dňom 30.12.2009.
5.3. Predmetom konania po rozhodnutí odvolacieho súdu bol žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 66.387,84 eur.

6. Súd po doplnení dokazovania v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu rozhodol vo veci rozsudkom č.k. 16C 138/2007-287 zo dňa 14. februára 2013 tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.035,63 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3.409,96 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Súd mal v konaní za preukázané, že pre úspešné uplatnenie nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. boli splnené zákonné podmienky. V konaní bolo preukázané, že žalobca bol vzatý do väzby a trestné stíhanie v súvislosti, s ktorým bola väzba vykonaná bolo neskôr zastavené. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovanej, že žalobca nemá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na ustanovenie § 8 ods. 6 Zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko väzbu si zavinil sám, keď kupoval autorádia nekalého pôvodu a tieto následne predával. Skutočnosť, že žalobca si väzbu zavinil sám žalovaná nepreukázala. Súd vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia o vzatí žalobcu do väzby ako i zo skutočnosti, že trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené, keď v trestnom konaní nebolo preukázané, že skutok spáchal žalobca ako obvinený mal za to, že žalobca si väzbu nezavinil sám. Súd ustálil, že žalobca má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nestotožnil sa však so žalobcom uplatnenou výškou nemajetkovej ujmy. Podľa názoru súdu nemajetková ujma v priznanej výške 3.035,63 eur bola vzhľadom na preukázaný rozsah nepriaznivých následkov, ktoré žalobcovi v súvislosti s jeho vzatím do väzby a trestným stíhaním vznikli a s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy primeraná. Žalobca bol vzatý do väzby dňa 25.11.2004 a prepustený bol z väzby dňa 23.03.2005. Väzba trvala 119 dní. Trestné stíhanie žalobcu začalo dňa 24.11.2004 a bolo zastavené dňa 08.11.2005. Súd pri rozhodovaní o výške uplatnenej nemajetkovej ujmy prihliadol k celkovej dĺžke obmedzenia osobnej slobody žalobcu (trvaniu väzby) keď časové okolnosti väzby sú objektívne vyjadriteľným kritériom pre posúdenie výšky odškodnenia a prihliadol k následkom väzby v osobnej sfére žalobcu pri čom vzal do úvahy, že už samotná väzba mala pre žalobcu negatívny dopad na slobodu pohybu a že jej výkon sám o sebe spôsobil žalobcovi ujmu na základných právach a dôstojnosti, neistotu a stres. Pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal analogicky z § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012 a priznal žalobcovi vzhľadom na dopad väzby na jeho osobu, na intenzitu tohto dopadu a spôsobené následky, nemajetkovú ujmu vo výške 1/30 priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za celé obdobie trvania väzby, teda sumu vo výške 2.023,75 eur a za nezákonné trestné stíhanie za 11 mesiacov a 8 dní priznal 1 z nároku z náhrady za väzbu teda sumu vo výške 1.011,88 eur. Súd pri priznaní nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie, ktoré trvalo 350 dní a bolo zastavené z dôvodu, že nebolo preukázané, že skutok pre ktorý bol žalobca stíhaný žalobca i spáchal, prihliadol okrem iného i na skutočnosť, že spolu s trestným stíhaním, za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy sa viedlo paralelne i iné trestné stíhanie žalobcu pričom nebolo možné oddeliť v súvislosti, s ktorým trestným stíhaním vznikla ujma uvádzaná žalobcom, teda v

súvislosti, s ktorým resp. pre ktoré mal väčšie problémy s okolím. Súd pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal z kritérií § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a prihliadol na osobu žalobcu, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo a na závažnosť následkov, ktoré vznikli žalobcovi v súkromnom živote a spoločenskom živote. Žalobcom tvrdené poškodenie zdravia, ku ktorému malo dôjsť v súvislosti s väzbou a k posúdeniu zhoršenia kvality života po prepustení z väzby, ktoré žalobca uvádzal ako podporný argument pre priznanie uplatnenej nemajetkovej ujmy, súd nevzal túto skutočnosť do úvahy z dôvodu, že žalobca toto svoje tvrdenie nijakým spôsobom nepreukázal, súdu nepredložil žiaden relevantný doklad, z ktorého by vyplývalo, že k zhoršeniu jeho zdravotného stavu či k poškodeniu zdravia došlo práve v príčinnej súvislosti s väzbou. Žalobca na vykonanie dokazovania na preukázanie tohto tvrdenia ani neodkázal a napokon sám v priebehu konania uviedol, že príčinnú súvislosť medzi poškodením zdravia a výkon väzby preukázať nevie, že je v dôkaznej núdzi. Žalovaná na viac poukázala na skutočnosť, že v čase bezprostredne predchádzajúcom väzbe a trestnému stíhaniu mal žalobca zdravotné problémy, čo vyplynulo z listinného dokladu - mzdového listu žalobcu. V priebehu roka 2004 bol žalobca v mesiacoch 01-03/2004 práceneschopný, v mesiacoch 07,08,10/2004 mu bol vyplatený príspevok za dočasnú PN a v mesiacoch 03, 04, 09, 10/2004 mu bola poskytnutá náhrada mzdy za návštevu u lekára. Žalobca na vyvrátenie tejto skutočnosti žiadne dôkazy nepredložil a ani na vykonanie dokazovania neodkázal.
Súd pri posudzovaní následkov vzatia žalobcu do väzby a následkov trestného stíhania vzal do úvahy tvrdenia žalobcu ohľadne skutočnosti, že v súvislosti s vykonanou väzbou došlo k zásahu do zdravotného stavu jeho maloletého syna, keď maloletý trpel úzkosťou a bol emočne narušený a došlo i k zásahu do práv jeho manželky, ktorá mala v súvislosti s väzbou a trestným stíhaním žalobcu problémy v práci, ale túto skutočnosť už nevzal do úvahy pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy, keď tieto zásahy nebolo možné hodnotiť ako zásah do osobnostnej sféry samotného žalobcu a ako zohľadňujúci faktor pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy. Súd tiež nevzal do úvahy tvrdenia žalobcu odôvodňujúce ním uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy v dôsledku toho, že prípad žalobcu bol medializovaný, nakoľko túto skutočnosť žalobca nijakým spôsobom nepreukázal. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu ohľadne priznaniu nemajetkovej ujmy P.i v iných konaniach o ochranu osobnosti na základe uverejnených článkov súd uviedol, že tento argument v prejednávanej veci je irelevantný, nakoľko každý nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je ten ktorý súd povinný posudzovať individuálne, pričom vychádza z vykonaného dokazovania, v tom ktorom prípade a zo zákonom stanovených podmienok a kritérií. Súd poukázal tiež na tú skutočnosť, že žalobca ním uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy v sume 66.387,84 eur (2.000.000,- Sk) odôvodnil len všeobecne, pričom z vykonaného dokazovania opodstatnenosť tak vysokého nároku na priznanie nemajetkovej ujmy nevyplynula.
6.1. Proti rozsudku č.k. 16C 138/2007-287 zo dňa 14. februára 2013 v časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a v časti priznanej náhrady trov právneho zastúpenia, podala žalovaná odvolanie a domáhala sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne a žalobcovi náhradu trov konania neprizná, alternatívne, aby rozsudok v napadnutej časti zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaná v odvolaní uviedla, že postupom súdu prvej inštancie jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd sa nevysporiadal s námietkou žalovanej, že žalobcovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nepatrí, keďže si väzbu a trestné stíhanie zavinil sám. Žalovaná označila konkrétne skutočnosti, v ktorých malo spočívať zavinenie žalobcu, rozsiahlym spôsobom citovala uznesenie o vzatí do väzby, svoje závery podoprela výpoveďou samotného žalobcu v trestnom konaní i rozhodovacou praxou súdov. Žalobca si väzbu zavinil sám a to vedomým a zavineným konaním vzbudzujúcim podozrenie, že je členom organizovanej skupiny a jeho úlohou v nej bola distribúcia kradnutých autorádií. Týmto konaním dal orgánom činným v trestnom konaní dôvod na uvalenie väzby. Súd prvej inštancie svoj záver ohľadne zavinenia väzby na strane žalobcu neodôvodnil, čím žalovanej odňal právo konať pred súdom, nakoľko tak žalovaná nemala možnosť v odvolaní argumentovať, reagovať na právne či skutkové závery, ktoré súd prvej inštancie viedli k rozhodnutiu, že žalobca si vzatie do väzby nezavinil. Žalovaná tiež uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný v časti, v ktorej súd uviedol, že spôsobená ujma žalobcu dosiahla takú mieru, kde konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a je tu potreba priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy, keď súd tento záver neodôvodnil. Žalovaná poukázala na to, že z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že sú splnené podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Toto konštatovanie súdu prvej inštancie považovala žalovaná za nesprávne, vyplývajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci a z toho, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Pri

priznaní konkrétnej výšky náhrady v peniazoch za väzbu súd prvej inštancie "vychádzal analogicky z § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012." Takýto spôsob výpočtu označila žalovaná za síce preskúmateľný, ale namietla použitie neúčinného právneho predpisu, ktorý na daný prípad nie je možné aplikovať. Na druhej strane priznanie náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie nevychádzalo zo žiadnych preskúmateľných hľadísk a bolo v rozpore s odôvodnením rozhodnutia. V čase trestného stíhania sa viedlo voči žalobcovi paralelne ďalšie trestné konanie (prechovávanie cigariet opatrených kolkovými známkami Ukrajiny s úmyslom ďalšieho predaja). Napriek konštatovaniu súdu prvej inštancie, že nie je možné oddeliť, v súvislosti s ktorým trestným stíhaním vznikla žalobcovi ujma, súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy i za trestné stíhanie, čo sa javí ako nepreskúmateľné. Žalovaná tiež namietla uloženie povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 3.409,96 eur. Mala za to, že rozhodnutie o trovách neobstojí ani pri danom rozhodnutí vo veci samej. V časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy rozhodnutie záviselo od úvahy súdu prvej inštancie a v časti škody mal súd prvej inštancie za to, že žalobca bol neúspešný len v pomerne nepatrnej časti. Žalovaná poukázala na to, že žalobca sa žalobou zo dňa 18.09.2007 okrem náhrady nemajetkovej ujmy domáhal i náhrady škody v celkovej výške 13.516,76 eur (náhrada nákladov za nutnú obhajobu vo výške 11.850,23 eur, náhrada straty na zárobku vo výške 1.467,37 eur, náhrada peňažných prostriedkov na úhradu životných nákladov počas väzby vo výške 199,16 eur). Po účinnej obrane žalovanej žalobca zobral žalobný návrh najskôr v časti 8.948,44 eur a neskôr i v časti 199,16 eur späť. Pri vyčíslení úspechu žalobcu ide o úspech len v časti o niečo viac ako 30%. Z týchto dôvodov nebolo teda možné aplikovať ustanovenie § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. V časti skutočnej škody a ušlého zisku bol žalobca neúspešný (v časti takmer 70 %) teda pri hodnotení úspechu v konaní žalobca v tejto časti nemal právo na náhradu trov konania. Zároveň žalovaná namietla uplatnenie náhrady za úkon právnej služby spočívajúci v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, ktorý do trov konania nepatrí.

6.2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie i žalobca a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a zaviaže žalovanú na náhradu trov konania v zmysle vyčíslenia. Mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca uviedol, že v zmysle pôvodného rozsudku zo dňa 12.11.2009, č.k. 16C/138/2007-162, ako aj uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 29.02.2012, č.k. 7Co/54/2010-2013, možno ustáliť, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko boli splnené všetky zákonné podmienky. V konaní ostala sporná iba jej výška. Žalobca považoval rozsudok v časti, v ktorej súd prvej inštancie vyčíslil náhradu nemajetkovej ujmy podľa ustanovení účinných od 01.01.2009, s ohľadom na prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01.01.2009, za nepreskúmateľný a nezrozumiteľný, nakoľko súd prvej inštancie nezdôvodnil, prečo na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy použil ustanovenia tohto predpisu. V prechodných ustanoveniach je jasne určené, že v prípade posudzovania zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred 01.01.2009, sa zodpovednosť štátu spravuje predpismi účinnými do 31.12.2008. V zmysle novely zákona č. 514/2003 Z.z. účinnej od 01.01.2013, ktorou bola stanovená maximálna výška náhrady nemajetkovej ujmy na sumu 16.885,- eur, napriek absencii prechodných ustanovení k úpravám účinným od 01.01.2013, je potom podľa jeho názoru možné použiť per analogiam znenie § 27b k úpravám účinným od 01.01.2009. Vzhľadom na zákaz retroaktivity ako jedného zo základných princípov práva je zrejmé, že súd prvej inštancie pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z nesprávneho ustanovenia právneho predpisu. Za rozhodný čas je nutné považovať moment nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o zastavení trestného stíhania uznesením zo dňa 08.11.2005, ČVS: PPZ-73/BOK-C-2004. Žalobca sa nestotožnil ani so záverom súdu prvej inštancie, ktorý dostatočne nezohľadnil pri svojom rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy situáciu žalobcu pri návrate do zamestnania po prepustení z väzby, ujmu, ktorú pociťovala jeho rodina, ako aj zásah do zdravotného stavu maloletého syna, či odmietavý postoj okolia. Z dikcie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 12.11.2009, č.k. 16C/138/2007-162, a vec vrátil na ďalšie konanie podľa názoru žalobcu vyplýva, že odvolací súd považoval priznanú sumu vo výške 3.319,39 eur za nedostatočnú a preto zaviazal súd prvej inštancie, aby nárok žalobcu v časti určenia výšky náhrady opäť posúdil. Súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, keď v napadnutom rozhodnutí priznal žalobcovi ešte nižšiu náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalobca žiadal, aby odvolací súd odvolaniu žalobcu v plnom rozsahu vyhovel a zároveň mu priznal náhradu trov odvolacieho konania. V rámci vyjadrenia k odvolaniu žalovanej žalobca uviedol, že zásadne namieta tvrdenie žalovanej, podľa ktorého si mal zapríčiniť väzbu sám tým, že mal v držbe cigarety a autorádiá. V rozhodnom období, ako aj dnes samotná držba akýchkoľvek vecí nezakladá väzobné

dôvody. Žalobca nemal vedomosť o nezákonnom pôvode autorádií. Táto skutočnosť mala byť podľa jeho názoru vykonaným dokazovaním preukázaná. V potvrdzujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu bolo konštatované, že žalobcovi vznikla ujma, na ktorej náhradu má v konaní nárok, vznik nároku žalobcu na náhradu ujmy bol právoplatne potvrdený a nie je možné tento nárok ako taký spochybňovať. Opätovne poukázal na neprimerane nízku výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy.

7. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozhodol vo veci na základe odvolania žalobcu a žalovanej uznesením č.k. 14Co/304/2013-343 zo dňa 30. marca 2017 tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave č.k. 16C/138/2007-287 zo dňa 14.02.2013 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.
7.1. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie keď mal za to, že je dôvodná odvolacia námietka žalobu, pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie pri určení výšky náhrady vychádzal zo znenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., v znení zákona 517/2008, účinného od 01.09.2009 (v zmysle ktorého dať výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej 1/30 priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody). Novela zákona č. 514/2003 Z.z. vykonaná zákonom č. 517/2004 Z.z. stanovila kritériá pre určovanie výšky nemajetkovej ujmy doplnením § 17 ods. 3 a zaviedla minimálnu výšku nemajetkovej ujmy pre odškodňovanie väzby (§ 17 ods. 4). Obsahovala prechodné ustanovenie § 27b ods. 1, podľa ktorého zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami vydanými pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za nesprávny úradný postup pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa riadi predpismi účinnými do 31.12.2008. Odvolací súd poukázal i na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 12.12.2012, sp.zn. 7Cdo/145/2011, v zmysle ktorého ak bolo (nezákonné) rozhodnutie vydané pred 01.01.2009, má súd vec posudzovať podľa § 17 účinného do 31.12.2008. Novelou zákona č. 514/2003 Z.z. vykonanou zákonom č. 412/2012 Z.z., účinným od 01.01.2013 došlo v § 17 k vypusteniu minimálnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy v prípade väzby a k zavedeniu limitu výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Táto novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia. K definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty. Právo poškodeného na náhradu škody (nemajetkovej ujmy), vzniká momentom vydania nezákonného rozhodnutia, vzatia do väzby, či zbytočnými prieťahmi v konaní bez ohľadu na to, že žalovateľným nárokom sa stáva až po splnení ďalších podmienok (napr. oslobodenie obžalovaného). Preto aplikovať § 17 v zmysle tejto novely (zákon č. 412/2012 Z.z.) na prípady, keď uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané pred 01.01.2013, by znamenalo pripustiť, že v hoci v čase pred nadobudnutím účinnosti novely vzniklo poškodenému právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo vyššej výške, toto jeho právo v časti prevyšujúcej horný limit zavedený novelou (zákon č. 412/2012 Z.z.) zaniklo dňom jej účinnosti. Takýto prístup by poprel nielen princíp úplného odškodnenia, ale spôsoboval by aj neprípustné odňatie už existujúceho práva, zásah do legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu a bol by aj porušením zákazu retroaktivity. Pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal z ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, takýto postup namietal v odvolaní i žalovaný s tým, že použitie neúčinného právneho predpisu súdom prvej inštancie (§ 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom do 31.12.2012), predstavuje nesprávne právne posúdenie veci.
7.2. K odvolacím dôvodom žalovanej, že súd prvej inštancie svoj záver ohľadom zavinenia väzby na strane žalobcu neodôvodnil a že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že na strane žalobcu došlo v súvislosti s rozhodnutím o väzbe k vzniku nemajetkovej ujmy takého rozsahu, že je nevyhnutné poskytnutie náhrady v peniazoch, odvolací súd uviedol, že tieto nie sú dôvodné. Odvolací súd poukázal v tejto súvislosti na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý po zrušení prvého rozsudku odvolacím súdom opätovne doplnil dokazovanie najmä samotným výsluchom žalobcu so zameraním na preukázanie, že vzatím žalobcu do väzby došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti, že po prepustení z väzby a nástupu do práce mal vážne problémy s kolegami. Taktiež že celá situácia sa veľmi nepriaznivo dotkla jeho rodiny, manželky a maloletého syna. Poukázal tiež na dokazovanie výsluchom svedkov ZH. otca manželky žalobcu, svedka T.nadriadený žalobcu pred jeho odchodom do dôchodku), svedkyne D.j, priamej nadriadenej manželky žalobcu, svedka X., bývalého kamaráta žalobcu, ktorými výpoveďami žalobca preukazoval, že jeho vzatie do väzby malo na neho negatívny vplyv. Taktiež na jeho postavenie v spoločnosti, keď v očiach verejnosti bol označovaný za zlodeja, podvodníka, ktorý je zapletený s organizovaným zločinom.
Odvolací súd považoval za správny názor súdu prvej inštancie pokiaľ sa tento nestotožnil s tvrdením žalovanej, že žalobca nemá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu, že väzbu si mal zaviniť

sám, keď mal kupovať autorádiá nekalého pôvodu a tieto následne predávať. Odvolací súd uviedol, že záver súdu prvej inštancie, že takto označeným konaním si žalobca sám nezavinil vzatie do väzby je správny. Za správny záver považoval i stanovisko súdu prvej inštancie, že vzhľadom na rozhodnutie súdu o vzatí do väzby vrátane žalobcu, bola dôvodná obava, predpokladaná v § 67 ods. 1 písmeno b), c) Trestného poriadku, t.j. že obvinení budú pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených alebo ináč mariť objasňovanie skutočnosti závažných pre trestné stíhanie, alebo že budú pokračovať v trestnej činnosti, t.j. že nie je možné vylúčiť ich kolúzne aktivity, ktoré by smerovali k ovplyvňovaniu seba navzájom a že by nepokračovali v páchaní trestnej činnosti.
7.3. Odvolací súd ďalej uviedol, že každý proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. Rozhodovaniu súdu o vine predchádza vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania. Ak skončilo trestné stíhanie právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, nepochybne bolo obvinenie vznesené dôvodne. V ostatných prípadoch je trestné stíhanie vedené proti osobe, ktorá sa za nevinnú nielen po celý čas považovala, ale nevinnou aj bola. Nevinný sa vnútorne len veľmi ťažko vyrovnáva so vznesením obvinenia a hrozbou trestu i vykonávaním úkonov trestného konania a trestné stíhanie vníma ako prejav arogancie moci. Za spôsobenú škodu očakáva náhradu a za nemajetkovú ujmu satisfakciu. V každom prípade vznesenia obvinenia, ak sa trestné stíhanie neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, musí byť uznesenie o vznesení obvinenia považované za nezákonné rozhodnutie (bolo vznesené nevinnému), bez ohľadu na to, ako sa vec javila policajtovi v čase vydania rozhodnutia. Rozhodujúce je, že nakoniec sa posúdenie veci orgánmi činnými v trestnom konaní ukázalo nesprávnym, pretože sa nepreukázalo, že obvinený skutok spáchal, že sa tento vôbec stal alebo je trestným činom. Štát musí byť potom povinný reparovať nevinnému všetky následky, spôsobené trestným stíhaním a nahradiť mu nielen vzniknutú škodu, ale i nemajetkovú ujmu. O to viac ak okrem začatia trestného stíhania voči žalobcovi bol žalobca následne druhým dňom t.j. dňa 25.11.2004 vzatý do väzby, ktorá trvala až do 23.03.2005, kedy prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR uznesením 7Gv 351/04-185, zo dňa 23.03.2005 žalobcu prepustil z väzby na slobodu. Pokiaľ obe strany sporu v časti nemajetkovej ujmy podali odvolanie, tak žalobca, ktorý žiadal žalobe v plnom rozsahu vyhovieť ako i žalovaná, ktorá naopak žiadala žalobu v časti nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietnuť, tak pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa ods. 1 ust. § 17 citovaného zákona, nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho vtedajšie postavenie v rodine a spoločnosti. V prípade trestného konania, ktoré sa skončilo inak, než právoplatným odsúdením, ujma môže vzniknúť i v dôsledku samotného vedenia trestného konania. Zavinenie osoby na začatí vlastného trestného stíhania je potrebné posudzovať analogicky podľa ustanovení o zavinení vlastnej väzby. Odvolací súd zdôraznil, že toto zavinenie však nemožno vidieť v tom, že osoba sa dopustila skutku, pre ktorý bola stíhaná, ktorý však ako bolo v priebehu trestného stíhania zistené, nenaplňovalo znaky trestného činu. Zavinenie obvineného na začatí trestného stíhania proti nemu znamená, že obvinený svojim zavineným úkonom prispel k tomu, že jeho konanie bolo dôvodom pre začatie trestného stíhania proti nemu. Preto príčinnú súvislosť medzi vznesením obvinenia a zavinením obvineného je potrebné hľadať nie v konaní, ktorý mal podľa orgánov činných v trestnom konaní naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale v inom jeho konaní pred začatím trestného stíhania, prípadne v jeho priebehu, resp. v jeho postoji voči orgánom činným v trestnom konaní t.j. či svojim konaním alebo úkony procesného charakteru zapríčinil, že trestné konanie muselo byť voči nemu začaté, alebo v ňom naďalej bolo pokračované, t.j. či svojim iným či ďalším konaním ovplyvnil postup orgánov činných v trestnom konaní tak, že bez tohto jeho konania by k začatiu trestného stíhania nedošlo (napríklad uvádzaním nepravdivých skutočností, odôvodňujúci postup podľa § 160 Trestného poriadku, napríklad predstieraním, že voči nemu sú dôvody na trestné stíhanie dané, hoci objektívne neexistovali). Pretože už samotné stíhanie na viac i vzatie žalobcu do väzby zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca do jeho cti a dobrej povesti a preto je potrebné v danej veci žalobcovi priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj v peniazoch.
7.4. Odvolací súd považoval za správne i závery súdu prvej inštancie ohľadne poškodenia zdravia žalobcu v príčinnej súvislosti s výkonom väzby a tiež pokiaľ sa týkali posúdenia zhoršenia kvality života žalobcu po prepustení z väzby. Uviedol, že súd podľa § 17 účinného do 31.12.2008 správne pokračoval v intenciách odôvodnenia odvolacieho súdu a doplnil dokazovanie v otázke poškodenia zdravia žalobcu. Závery súdu prvej inštancie považoval za správne, keď v konečnom dôsledku i samotný žalobca konštatoval, že je v dôkaznej núdzi v súvislosti s preukázaním príčinnej súvislosti medzi poškodením zdravia a výkonom väzby. Doplneným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca v čase

bezprostredne v predchádzajúcej väzbe mal zdravotné problémy v mesiacoch január - marec 2004, kedy bol práceneschopný v letných mesiacoch roku 2004 ako i v októbri 2004.
7.5. K rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania odvolací súd uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku o trovách pôvodného konania, odvolacieho konania a konania po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom rozhodol podľa § 142 os. 3 OSP, keď mal zato, že žalobca bol v časti škody (trovy obhajoby, ušlý zisk a škoda vo výške vynaložených prostriedkov počas väzby) neúspešný len v pomerne nepatrnej časti, bola odvolacia námietka žalovanej dôvodná. Žalovaná správne poukázala na uplatnené právo žalobcu na náhradu škody v celkovej výške 13.516,76 eur, pričom časť tohto nároku vo výške 8.948,44 eur ako i v časti 199,16 eur vzal späť a v tejto časti bolo vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby konanie zastavené. Podľa § 146 ods. 2 OSP (právny predpis účinný do 30.06.2016), ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie žalovaného vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca. V prípade zastavenia konania vo všeobecnosti platí, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania - § 146 ods. 1 písm. c/ OSP (procesný predpis platný do 30.06.2016). Z tejto zásady existovali dve výnimky, prvou bolo, že ak niektorý z účastníkov zavinil, že sa konanie muselo zastaviť, bol povinný uhradiť jeho trovy (§ 146 ods. 2 prvá veta OSP). Druhou výnimkou bol prípad, ak sa pre správanie žalovaného vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne. Vtedy bol povinný uhradiť trovy konania žalovaný. Ustanovenie § 146 ods. 2 OSP teda vyjadrovalo zásadu zodpovednosti za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania a preto sa súd mal zaoberať v prvom rade tým, či niektorý z účastníkov zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Za dôvodnú považoval odvolací súd i námietku žalovanej, pokiaľ sa jednalo o úkon právnej služby, spočívajúci v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z.z.. Pokiaľ sa týka tejto časti náhrady trov konania, žalovaná správne poukázala na § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd mal zato, že náklady spojené so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku tiež nie je možné vzťahovať k náhrade nákladov v zmysle OSP (procesný predpis platný do 30.06.2016). Odvolací súd v súvislosti s takto uplatnenými trovami konania za úkon právnej služby, spočívajúci v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody uviedol, že zodpovednosť štátu za nezákonný alebo nesprávny postup výkonu štátnej moci, ktorý má za následok škodu je občianskoprávnym vzťahom. Zákon č. 514/2003 Z.z. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku špeciálnym zákonom, a preto pokiaľ tento špeciálny zákon neobsahuje sám vlastnú úpravu, vzťahy sa riadia občianskym zákonníkom. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvo pohľadávky sú i náklady spojené s uplatnením pohľadávky, vrátane nákladov súdneho konania. Nárok na náhradu nákladov súdneho konania sa považuje za príslušenstvo pohľadávky, ak je pohľadávka uplatnená na súde, pričom príslušenstvom nároku na náhradu škody sú i náklady mimosúdneho uplatnenia nároku u škodcu alebo u príslušného orgánu, ak zákon poškodenému ukladá tento nárok najprv uplatniť takýmto spôsobom. Nesprávny bol preto postup súdu prvej inštancie, ak medzi trovy pôvodného konania zahrnul i úkon - žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. O výške náhrady trov prvostupňového a odvolacieho konania opätovne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

8. Podľa § 470 ods. 1 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte Civilného sporového poriadku) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

9. Žaloba žalobcu bola podaná na súd za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, ale súd konal podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, nakoľko z citovaného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku vyplýva, že v prebiehajúcom konaní sa uplatní tzv. princíp okamžitej použiteľnosti novej právnej úpravy, teda po nadobudnutí účinnosti Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016, sa v konaní postupuje podľa novej právnej úpravy.

10. Súd poučil strany sporu o procesných právach a povinnostiach strán sporu podľa

§ 160 Civilného sporového poriadku a podľa § 153 a § 154 Civilného sporového poriadku písomne.

11. Predmetom konania po opätovnom rozhodnutí odvolacieho súdu bol uplatnený nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 66.387,84 eur s tým, že úlohou súdu prvej inštancie bolo stanovenie výšky nemajetkovej ujmy žalobcu, ktorú mal súd posúdiť podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v účinnom znení do 31.12.2008.

12. Súd vykonal stranami označené dôkazy oboznámením sa s predloženými listinnými dokladmi a výpoveďou žalobcu a svedkov Zoltán Geri, Alojz Šakovič, Peter Berta, Ing. Marta Vozáriková, uznesením Prezídia Policajného zboru Úrad boja proti organizovanej kriminalite Odbor vyšetrovania ČVS:PPZ-73/BOK-C-2004 zo dňa 24.11.2004, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu sp. zn. Pš 57/04 zo dňa 29. novembra 2004, uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Toš 5/2005 zo dňa 20.01.2005, uznesením Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR VII Gv 351/04-185 zo dňa 23.03.2005, uznesením Prezídia Policajného zboru Úrad boja proti organizovanej kriminalite Odbor vyšetrovania ČVS:PPZ-73/BOK-C-2004 zo dňa 08.11.2005, uznesením Prezídia Policajného zboru Úrad boja proti organizovanej kriminalite Odbor vyšetrovania ČVS:PPZ-73/BOK-C-2004 zo dňa 08.11.2005, správou Pedagogicko - psychologickej poradne pre predškolské zariadenia a základné školy zo dňa 17.03.2006, obsahom spisu žalovanej číslo 12 415/2006, rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č.k. 16C 138/2007-162 zo dňa 12.11.2009, zápisnicou o pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 07.02.2012, uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 7Co/54/2010-213 zo dňa 29.02.2012, úradným záznamom z obsahu vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ v Trebišove, Úrad justičnej a kriminálnej polície Oddelenie skráteného vyšetrovania Kráľovský Chlmec ČVS: ORP-3000/2-OSV-TV-2004, uznesením Okresnej prokuratúry v Trebišove sp. zn. 1Pv 1486/04 zo dňa 19.11.2007, uznesením Okresnej prokuratúry v Trebišove sp. zn. 1Pv 1486/04 zo dňa 06.03.2006, rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č.k. 16C/138/2007-287 zo dňa 14. februára 2013, uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co/304/2013-343 zo dňa 30.marca 2017.

13. Súd mal v konaní po oboznámení sa s obsahom listinných dokladov a na základe zhodných tvrdení strán za preukázané, že
13.1. Uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru Prezídia Policajného zboru Úrad boja proti organizovanej kriminalite Odbor vyšetrovania ČVS:PPZ-73/BOK-C-2004 zo dňa 24.11.2004 bolo začaté trestné stíhanie žalobcu spolu s ostatnými spoluobvinenými ako obvineného z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona, krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 2 písmeno a), ods. 5 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. a legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písmeno a), ods. 3 Trestného zákona, lebo žalobca spolu s ostatnými spolu obvinenými sú členmi zločineckej skupiny, ktorú založili v priebehu rokov 2003- 2004 za účelom páchania trestnej činnosti s úmyslom dosiahnuť zisk a ktorá pôsobí na celom území Slovenskej republiky tým spôsobom, že organizujú a vykonávajú vlámanie do motorových vozidiel, z ktorých následne odcudzujú elektroniku, najmä autorádia, navigačné systémy, DVD zariadenia do automobilov, výpočtovú techniku a ďalšie predmety a ktoré následne odpredávajú tretím osobám, pričom takto nelegálny príjem prevádzajú na seba a používajú pre vlastnú potrebu, čím svojím konaním spôsobili doposiaľ bližšie neurčenú škodu.
13.2. Krajský súd v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu uznesením Pš 57/04 zo dňa 29.11.2004 rozhodol podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písmeno b),c) Trestného poriadku o vzatí žalobcu do väzby, ktorá u žalobcu začala dňom 25.11.2004 o 07.15 hodine.
13.3. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR uznesením VII Gv 351/04-185 zo dňa 23.03.2005 prepustil žalobcu z väzby na slobodu, keď z povahy trestnej veci pre ktorú bol žalobca ako obvinený trestne stíhaný ako aj z povahy a rozsahu doteraz zaobstaraných dôkazov bolo zrejmé, že dôvody väzby pominuli.
13.4. Uznesením ČVS:PPZ-73/BOK-C-2004 zo dňa 08.11.2005 vyšetrovateľ Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odbor vyšetrovania zastavil podľa § 172 ods. 1 písmeno c) Trestného poriadku trestné stíhanie voči žalobcovi, lebo nebolo preukázané, že skutok pre ktorý bol žalobca stíhaný, spáchal.
13.5. Maloletý syn žalobcu E. bol na žiadosť rodičov vyšetrený v Pedagogicko - psychologickej poradni pre predškolské zariadenia a základné školy dňa 16.03.2006. Pri vyšetrení maloletého bolo zistené, že dieťa je s intelektovým potenciálom v pásme horného priemeru, s prejavmi nezrelosti v oblasti senzomotorickej koordinácie a jemnej motoriky. Emočná regulácia dieťaťa je narušená, úzkostná v

dôsledku straty istoty a bezpečia v primárnej triáde, keď v rodine dieťaťa sa stala krízová situácia - otec dieťaťa bol v novembri 2004 zadržaný políciou a prepustený až po štyroch mesiacoch.
13.6. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že po prepustení z väzby sa stretával s nepríjemnosťami, na pracovisku kde pracoval i pred zadržaním, mal problémy s bývalými kolegami a vedúcim, ktorí odmietali s ním pracovať z dôvodu, že bol vo väzbe. Mal nepríjemnosti aj v rodine a problémy so synom, ktorému sa spolužiaci vysmievali v škole. Mesto v ktorom žije je malým mestom s počtom obyvateľov cca 8.000, každý každého pozná a ľudia nemajú radi kontakt s niekým kto bol vo väzbe. V dôsledku väzby má zdravotné problémy, bol uznaný za plne invalidného v dôsledku poškodenia chrbtice, s ktorou začal mať problémy vo vyšetrovacej väzbe. Bol niekoľko krát operovaný, ale zdravotné problémy sa nepodarili úplne odstrániť. Jeho vzatie do väzby manželka ťažko znášala, od vzatia do väzby mal s manželkou kontakt až po mesiaci. Manželka je zamestnaná ako učiteľka a tiež mala problémy s ľuďmi z dôvodu, že bol vo väzbe. V rámci opätovného výsluchu pred odvolacím súdom dňa 07.02.2012 žalobca uviedol, že s trestnou činnosťou, pre ktorú mu bolo vznesené obvinenie nemá nič spoločné, bolo pre neho nepochopiteľné že bol vzatý do väzby. Po prepustení z väzby mal problémy v práci, nadriadení mu tlmočili, že spolupracovníci s ním nechcú pracovať a sám cítil od kolegov odstup. Pred vzatím do väzby mal veľa priateľov a po prepustení z väzby niektorých z nich stratil. Celé mesto vedelo, že bol vo väzbe, hanbil sa a aj z toho dôvodu už nežil spoločenským životom ako predtým. Zdravotné poškodenia, na ktoré poukázal v žalobe a pre ktoré bol uznaný za plne invalidného, má v dôsledku poškodenia chrbtice, s ktorou začal mať problémy vo vyšetrovacej väzbe. Bol opakovane operovaný kvôli poškodeniu medzistavcových platničiek ale netvrdí, že k tomuto zdravotnému problému došlo v dôsledku podchladenia, tvrdí však, že prvý krát mal vážne problémy s chrbticou práve na začiatku pobytu vo väzbe. Vo väzbe trpel psychicky, jeho psychický stav bol závažnejší, lebo veľmi chcel ísť domov. Problémy v súvislosti s jeho pobytom vo väzbe mal aj jeho maloletý syn, ktorý sa o tom, že je vo výkone väzby dozvedel od spolužiaka. To, že bol vzatý do väzby sa dozvedeli všetci v mestečku, ktoré je malé. U žalobcu bola tiež vykonaná domová prehliadka, prípad bol medializovaný v tlači a v televízii a bol prezentovaný tak, že ide o teroristickú skupinu, ktorej členom mal byť aj on. Aj keď trestné konanie bolo voči nemu zastavené asi rok po prepustení z väzby, nikto mu neveril, že bol nevinný.
13.7. Svedok I., otec manželky žalobcu vo svojej výpovedi pred dožiadaným Okresným súdom Michalovce uviedol, že jeho vzťah k žalobcovi sa po jeho návrate z väzby zmenil v negatívnom zmysle, vzťahy sa zhoršili. Počas pobytu žalobcu vo väzbe sa prejavovali útrapy rodiny tým, že situácia doľahla na celú rodinu, všetci o tom vedeli. Svojej dcére, manželke žalobcu museli pomáhať, nakoľko absentoval jeden plat v rodine. Dôsledky väzby žalobcu rodina pociťuje posiaľ.
13.8. Svedok T. pred odchodom do dôchodku žalobcu, nadriadený žalobcu, vo svojej výpovedi pred dožiadaným Okresným súdom v Trebišove uviedol, že pracovný kolektív sa k žalobcovi po jeho návrate z väzby správal rezervovane, odsudzoval ho. Žalobca bol po návrate z väzby preložený na menej ohodnotenú prácu a to o dve platové triedy nižšie. Väzbou žalobcu trpela celá jeho rodina, najmä manželka a rodičia.
13.9. Svedkyňa D. priama nadriadená manželky žalobcu, keď pracovala ako zástupca riaditeľa pre praktické vyučovanie v Spojenej strednej škole SOUŽ a OA vo svojej výpovedi pred dožiadaným Okresným súdom v Trebišove uviedla, že zmenu správania sa pracovného kolektívu manželky žalobcu počas pobytu žalobcu vo väzbe a po jeho návrate z väzby zaregistrovala, keď väzba žalobcu bola každodennou témou počas pracovných prestávok tak medzi pedagogickým zborom ako aj medzi žiakmi. Manželka žalobcu bola smutná, chodila vyplakaná. Obdobie väzby manžela prekonávala ťažko, jej pracovný výkon klesol, bola nesústredená a kleslo jej i osobné ohodnotenie.
13.10. Svedok X. bývalý kamarát žalobcu uviedol vo svojej výpovedi pred dožiadaným Okresným súdom v Trebišove, že so žalobcom sa poznali veľmi dobre, ale po jeho prepustení z väzby sa stretávajú len náhodne a nemajú bližšie kontakty, vzťahy medzi nimi sa pretrhli. Po návrate žalobcu z väzby domov sa zopár kamarátov prestalo so žalobcom stretávať, vzťahy sa veľmi narušili, ľudia sa od žalobcu odťahujú.
13.11. Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Trebišove Úrad justičnej a kriminálnej polície Oddelenie skráteného vyšetrovania Kráľovský Chlmec číslo ČVS: ORP-3000/2-OSV-TV-2004 zo dňa 25.11.2004 bolo začaté trestné stíhanie žalobcu ako obvineného pre trestný čin „Porušovanie predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru“ podľa § 148c ods. 1 Trestného zákona v súbehu s trestným činom „Porušovanie predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou“ podľa § 124 ods. 1 Trestného zákona, z dôvodu, že na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že v čase od 01.11.2004 do 25.11.2004 v Kráľovskom Chlmci v rodinnom dome, ktorého majiteľom je obvinený (žalobca) prechovával cigarety opatrené kolkovými známkami Ukrajiny, ktoré odkupoval náhodne a výhodne od neznámych osôb v uvedenom čase, čím takto celkovo nakúpil a v rodinnom dome prechovával celkovo 73780 ks v celkovej hodnote 73.780,- Sk, ktoré mal odpredávať za účelom zisku. .

13.12. Poverený príslušník PZ SR dňa 13.02.2006 podľa § 209 ods. 1 Trestného poriadku podal návrh na podmienečné zastavenie trestného stíhania v zmysle § 216 ods. 1 Trestného poriadku, keď boli splnené podmienky na podmienečné zastavenie trestného stíhania, nakoľko obvinený vyhlásil, že skutok, za ktorý je stíhaný spáchal, vzhľadom na osobu obvineného a s prihliadnutím na jeho doterajší život a keď možno také rozhodnutie považovať za dostačujúce.
13.13. Uznesením Okresnej prokuratúry v Trebišove sp. zn. 1Pv 1486/04 zo dňa 06.03.2006, právoplatným dňa 14.03.2006, bolo podľa § 216 ods. 1 Trestného poriadku trestné stíhanie v hore uvedenej veci podmienečne zastavené so stanovenou skúšobnou dobou 12 mesiacov.
13.14. Uznesením Okresnej prokuratúry v Trebišove sp. zn. 1Pv 1486/04 zo dňa 19.11.2007, právoplatným dňa 27.11.2007, bolo prokurátorom podľa § 217 ods. 1 Trestného poriadku vyslovené, že žalobca ako obvinený, proti ktorému bolo uznesením sp. zn. 1 Pv 1486/04 zo dňa 06.03.2006 podmienečne zastavené trestné stíhanie sa v skúšobnej dobe osvedčil.
13.15. Žalobca dňa 14.08.2006 podal na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.
13.16. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky sa k žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nijakým spôsobom nevyjadrilo.

14. Súd základ uplatneného nároku žalobcu posúdil podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci upravujúcich zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu v znení účinnom do 31.12.2008.

15. Podľa § 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2008 tento zákon upravuje
a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len "územná samospráva") za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

Podľa § 3 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2008 štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2008 zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písmeno a) bod 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2008 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2008 ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2008 právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2008 právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak
a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie,
b) bol oslobodený spod obžaloby alebo
c) vec bola postúpená inému orgánu.

Podľa § 8 ods. 6 písmeno a) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2008 právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

Podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2008 nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2008 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2008 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

Podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2008 v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 27b ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 01.01.2009 zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje predpismi účinnými do 31. decembra 2008.

16. Súd po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žaloba žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je dôvodná vo výške 4.165,00 eur. Žalobca preukázal kumulatívne splnenie zákonom požadovaných podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v dôsledku vzatia a vykonania väzby žalobcom v období od 25.11.2004 do 23.03.2005. Podľa citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu za súčasného splnenia troch podmienok a to nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, existencia škody ako majetkovej a nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.
16.1. Súd mal v konaní za preukázané, že boli splnené všetky zákonné podmienky pre priznanie nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca bol vzatý do väzby a trestné stíhanie v súvislosti, s ktorým bola väzba žalobcom vykonaná bolo neskôr zastavené. Žalobca bol vzatý do väzby dňa 25.11.2004 a prepustený z väzby bol dňa 23.03.2005. Väzba trvala 119 dní. Vzatie žalobcu do väzby je konaním, ktoré je objektívne spôsobilé privodiť ujmu na právach žalobcu. Žalobca v konaní preukázal, že v dôsledku vzatia do väzby mu bola spôsobená nemajetková ujma, keď došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, preukázal, že

pociťoval následky v odlišnom správaní príbuzných a osôb v jeho blízkom či širšom okruhu. Väzba, ktorú žalobca vykonal vyvolala negatívne reakcie rodinných príslušníkov, kolegov v práci, známych a kamarátov žalobcu. Osoby z blízkeho ako i zo širšieho okruhu žalobcu v dôsledku jeho vzatia do väzby, negatívne začali hodnotiť žalobcu, neverili mu a mali voči jeho osobe a rodine výhrady. Vzatie žalobcu do väzby malo nepopierateľne negatívny dopad na celú jeho rodinu, na jeho manželku a maloletého syna. Žalobca mal problémy v práci, kolegovia v práci mu nedôverovali a mali k nemu po jeho návrate z väzby negatívny postoj v dôsledku čoho bol žalobca i preradený na nižšie platenú prácu a musel čeliť narážkam kolegov, susedov a známych. V mieste bydliska bola táto skutočnosť známa, čo vyvolávalo spoločensky nepríjemné situácie či už pre žalobcu po prepustení z väzby alebo pre jeho blízku rodinu počas trvania väzby. Súd mal za preukázané, že vo veci vzatia žalobcu do väzby došlo k porušeniu práva žalobcu s tým, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia -vzatia do väzby mu bola spôsobená nemajetková ujma. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dať do vzťahu mieru ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takejto nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcovi vznikla a aspoň týmto spôsobom prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy v dôsledku vzatia žalobcu do väzby je nepochybné, že výkon väzby v dôsledku, ktorého sa žalobca náhrady nemajetkovej ujmy domáhal, predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život, zasahujú do súkromného života, do jeho cti a dobrej povesti a je spôsobilý okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje článok 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Výkonom väzby u žalobcu došlo k obmedzeniu jeho súkromného a rodinného života, k odčleneniu žalobcu od jeho najbližších a táto skutočnosť neodvratne zasiahla aj do jeho osobného a spoločenského života. Rozhodnutím o väzbe a trvaním samotnej väzby bol žalobca obmedzovaný vo svojom pohybe, v kontakte s blízkymi osobami a známymi. V konaní bolo preukázané , že výkon väzby žalobcu trval od 25.11.2004 do 23.03.2005 t.j. 119 dní a teda je nepochybné, že žalobca má nárok na odškodnenie nemateriálnej ujmy. Vychádzajúc z vyššie uvedeného mal súd za to, že žalobca preukázal zásah a nepriaznivý dopad v súvislosti s vykonanou väzbou v jeho osobnom, súkromnom a rodinnom živote a preto súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy za čas väzby vo výške 4.165,00 eur (119 dní x 35 eur/deň), keď pri stanovení výšky náhrady za jeden deň väzby súd vychádzal zo sumy 35 eur. Náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 35 eur za 1 deň pozbavenia osobnej slobody stanovil porovnaním s výškou v iných obdobných sporoch ako i v porovnaní, s výškou nemajetkovej ujmy, ktorá je poskytovaná za každý deň odňatia slobody i v iných štátoch Európskej únie (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2357/2010).

16.2. Súd vzhľadom na uvedené a vzhľadom k tomu, že iba samotné konštatovanie porušenia práv žalobcu by nebolo dostatočným zadosťučinením s poukazom na vzniknutú ujmu, považoval za potrebné priznať žalobcovi za vykonanú väzbu nemajetkovú ujmu v sume 4.165,00 eur, ktorú považoval za primeranú na zmiernenia následkov neoprávneného zásahu, ktorý ovplyvnil osobný a spoločenský život žalobcu. Súd dodáva, že zákonným kritériom pre priznanie nemajetkovej ujmy je, že samotné konštatovanie, že porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu poškodenému. V prejednávanej veci mal súd zato, že samotné konštatovanie, že vzatím do väzby žalobcu boli porušené jeho práva nie je dostatočným zadosťučinením. Vzatím do väzby žalobcu došlo k zásahu takej intenzity, že žalobcovi prináleží náhrada nemajetkovej ujmy, ktorej vznik žalobca i preukázal. Nemajetková ujma má byť určitou úhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby - žalobcu. Je podstatné v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby. Žalobca v konaní preukázal existenciu následkov takej intenzity, ktorá zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady takto vymedzenej nemajetkovej ujmy ako jej vyššieho stupňa, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom nápravy. Súd vzhľadom k uvedenému nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v priznanej výške považoval za primeraný i vzhľadom k výške nemajetkovej ujmy priznávanej v iných obdobných sporoch v porovnaní, s výškou nemajetkovej ujmy, ktorá je poskytovaná za každý deň odňatia slobody i v iných štátoch Európskej únie.

16.3. Vo vzťahu k námietke žalovanej vznesenými v priebehu konania vo vzťahu k nedôvodnosti nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu, keď žalovaná tvrdila, že žalobca si väzbu zavinil sám, súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia tunajšieho súdu č.k. 16C/138/2007-287 zo dňa 14. februára 2013 a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co/304/2013-343 zo dňa 30.marca 2017. Súd sa s námietkou žalovanej, že žalobca nemá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na § 8 ods. 6 Zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko väzbu si zavinil sám, keď kupoval autorádia nekalého pôvodu a tieto následne predával, nestotožnil. Podľa názoru súdu nemožno hovoriť,

že označeným konaním žalobca si sám zavinil vzatie do väzby. Z rozhodnutia súdu o vzatí do väzby siedmych obvinených medzi ktorými bol i žalobca vyplýva, že u všetkých siedmych obvinených v počiatočnom štádiu prípravného konania bola daná dôvodná obava predpokladaná v § 67 ods. 1 písmeno b) a c) Trestného poriadku teda, že obvinení budú pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených, alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo budú pokračovať v trestnej činnosti a bolo konštatované, že v prípade prepustenia obvinených zo zadržania nie je možné vylúčiť ich kolúzne aktivity smerujúce k ovplyvňovania seba navzájom a že by nepokračovali v páchaní trestnej činnosti. Súd ďalej uviedol, že pre obmedzenie ich osobnej slobody prostredníctvom väzby postačuje konštatovanie, že v súčasnom štádiu trestného konania sú dôvodne podozriví zo spáchania označených trestných činov. S poukazom na odôvodnenie rozhodnutia o vzatí do väzby a v súvislosti so skutočnosťou, že trestné stíhanie bolo voči žalobcovi zastavené z dôvodu, že v trestnom konaní nebolo preukázané, že skutok spáchal žalobca mal súd za to, že žalobca si väzbu nezavinil sám. Vzatie do väzby teda obmedzenie osobnej slobody v kontexte následného zastavenia trestného stíhania je nezákonné i v prípade, že pôvodne väzba bola zákonná. Odvolací súd vo vzťahu k tejto námietke žalovanej uviedol, že námietka žalovanej nie je dôvodná. Záver súdu prvej inštancie, že žalobca si väzbu nezapríčinil sám považoval odvolací súd za správny. Uviedol, že každý proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. Rozhodovaniu súdu o vine predchádza vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania. Ak skončilo trestné stíhanie právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, nepochybne bolo obvinenie vznesené dôvodne. V ostatných prípadoch je trestné stíhanie vedené proti osobe, ktorá sa za nevinnú nielen po celý čas považovala, ale nevinnou aj bola. Nevinný sa vnútorne len veľmi ťažko vyrovnáva so vznesením obvinenia a hrozbou trestu i vykonávaním úkonov trestného konania a trestné stíhanie vníma ako prejav arogancie moci. Za spôsobenú škodu očakáva náhradu a za nemajetkovú ujmu satisfakciu. V každom prípade vznesenia obvinenia, ak sa trestné stíhanie neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, musí byť uznesenie o vznesení obvinenia považované za nezákonné rozhodnutie (bolo vznesené nevinnému), bez ohľadu na to, ako sa vec javila policajtovi v čase vydania rozhodnutia. Rozhodujúce je, že nakoniec sa posúdenie veci orgánmi činnými v trestnom konaní ukázalo nesprávnym, pretože sa nepreukázalo, že obvinený skutok spáchal, že sa tento vôbec stal alebo je trestným činom. Štát musí byť potom povinný reparovať nevinnému všetky následky, spôsobené trestným stíhaním a nahradiť mu nielen vzniknutú škodu, ale i nemajetkovú ujmu. O to viac ak okrem začatia trestného stíhania voči žalobcovi bol žalobca následne druhým dňom t.j. dňa 25.11.2004 vzatý do väzby, ktorá trvala až do 23.03.2005, kedy prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR uznesením 7Gv 351/04-185, zo dňa 23.03.2005 žalobcu prepustil z väzby na slobodu. Zavinenie osoby na začatí vlastného trestného stíhania je potrebné posudzovať analogicky podľa ustanovení o zavinení vlastnej väzby. Odvolací súd zdôraznil, že toto zavinenie nemožno vidieť v tom, že osoba sa dopustila skutku, pre ktorý bola stíhaná, ktorý však ako bolo v priebehu trestného stíhania zistené, nenaplňovalo znaky trestného činu. Zavinenie obvineného na začatí trestného stíhania proti nemu znamená, že obvinený svojim zavineným úkonom prispel k tomu, že jeho konanie bolo dôvodom pre začatie trestného stíhania proti nemu. Preto príčinnú súvislosť medzi vznesením obvinenia a zavinením obvineného je potrebné hľadať nie v konaní, ktorý mal podľa orgánov činných v trestnom konaní naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale v inom jeho konaní pred začatím trestného stíhania, prípadne v jeho priebehu, resp. v jeho postoji voči orgánom činným v trestnom konaní t.j. či svojim konaním alebo úkony procesného charakteru zapríčinil, že trestné konanie muselo byť voči nemu začaté, alebo v ňom naďalej bolo pokračované, t.j. či svojim iným či ďalším konaním ovplyvnil postup orgánov činných v trestnom konaní tak, že bez tohto jeho konania by k začatiu trestného stíhania nedošlo (napríklad uvádzaním nepravdivých skutočností, odôvodňujúci postup podľa § 160 Trestného poriadku, napríklad predstieraním, že voči nemu sú dôvody na trestné stíhanie dané, hoci objektívne neexistovali).

16.4. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu ohľadne zhoršenia jeho zdravotného stavu v súvislosti s vykonanou väzbou a zhoršenia kvality života po prepustení z väzby v dôsledku uznania invalidity súd uvádza, že s touto skutočnosťou sa súd vysporiadal v predchádzajúcom rozhodnutí, keď uviedol, že toto tvrdenie žalobcu pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy nemohol vziať do úvahy z dôvodu, že žalobca poškodenie zdravia v priamej príčinnej súvislosti s vykonanou väzbou nepreukázal. Žalobca nepredložil žiaden relevantný doklad, z ktorého by vyplývalo, že k zhoršeniu jeho zdravotného stavu resp. k poškodeniu zdravia došlo práve v príčinnej súvislosti s väzbou. Žalobca sám v priebehu konania uviedol, že príčinnú súvislosť medzi poškodením zdravia a výkon väzby preukázať nevie, že je v dôkaznej núdzi. Súd uviedol, že sa stotožnil s tvrdením žalovanej, že v čase bezprostredne predchádzajúcom väzbe a trestnému stíhaniu mal žalobca zdravotné problémy čo vyplynulo z listinných dokladov - mzdového

listu žalobcu, z ktorého vyplýva, že žalobca už v čase pred vzatím do väzby, v priebehu roka 2004 bol v mesiacoch 01-03/2004 práceneschopný, v mesiacoch 07,08,10/2004 mu bol vyplatený príspevok za dočasnú PN a v mesiacoch 03, 04, 09, 10/2004 mu bola poskytnutá náhrada mzdy za návštevu u lekára. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí následne uviedol, že závery súdu prvej inštancie k tejto skutočnosti považuje za správne.
16.5. Súd nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie, ktoré začalo vznesením obvinenia dňa 24.11.2004 a bolo skončené jeho zastavením dňa 08.11.2005 zamietol a náhradu nemajetkovej ujmy žalobcovi v jeho dôsledku jeho vedenia nepriznal. Trestné stíhanie vedené voči žalobcovi bolo síce nezákonné, keď bolo následne zastavené z dôvodu, že nebolo preukázané, že skutok pre ktorý bol žalobca stíhaný žalobca i spáchal, ale súd zohľadnil námietku žalovanej, že spolu s trestným stíhaním, za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy, sa viedlo paralelne i iné trestné stíhanie žalobcu, ktoré bolo podľa § 216 ods. 1 Trestného poriadku podmienečne zastavené, keď žalobca ako obvinený vyhlásil, že skutok, za ktorý je stíhaný spáchal. Trestné stíhanie v dôsledku vedenia, ktorého si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody začalo vznesením obvinenia dňa 24.11.2004 a bolo skončené jeho zastavením dňa 08.11.2005 a trestné stíhanie, ktoré bolo podmienečne zastavené začalo vznesením obvinenia dňa 25.11.2004 a podmienečne bolo zastavené uznesením zo dňa 06.03.2006, právoplatným dňa 14.03.2006. Z uvedeného je zrejmé, že obe trestné stíhania žalobcu začali v rovnakom čase a teda ani nebolo možné stanoviť, ktoré trestné stíhanie zapríčinilo následky, ktorými žalobca odôvodňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej vedením trestného stíhania. Žalobca v prejednávanej veci neoznačil a nepreukázal existenciu následkov vedenia nezákonného stíhania takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady takto vymedzenej nemajetkovej ujmy. Súd vzhľadom k uvedenému nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku vedenia nezákonného trestného stíhania zamietol.
16.6. Súd neprihliadol na námietku žalovanej vo vzťahu k jej tvrdeniu, že žalobca nemá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku vzatia do väzby z dôvodov uvádzaných žalobcom, keď podľa jej názoru bolo potrebné vziať do úvahy i tú skutočnosť, že žalobca nakupoval odcudzené autorádiá za výhodnú cenu, ktoré následne so ziskom predal, pričom sám mal podozrenie o ich nekalom pôvode, keď sa u spoluobvineného ubezpečil, že autorádia nie sú kradnuté ako i skutočnosť, že žalobca okrem autorádii predával i cigarety, pri ktorých mu muselo byť zrejmé, že tieto pochádzajú z trestnej činnosti, nakoľko cigarety boli opatrené kolkovými známkami Ukrajiny. Je teda dôvodná pochybnosť, či príčinnou správania sa okolia k žalobcovi bola samotná väzba, alebo správanie žalobcu pred vzatím do väzby.
V tejto súvislosti žalobca uviedol, že jeho vzatie do väzby malo negatívny vplyv na jeho osobu a jeho postavenie v spoločnosti, znížilo jeho hodnotu a jeho česť, v očiach verejnosti bol označovaný za zlodeja a podvodníka, ktorý je zaplatený s organizovaným zločinom.
Poukázal na to, že v pohraničnej oblasti s Ukrajinou, v ktorej žije je iný stupeň tolerancie ku kúpe a držbe cigariet s ukrajinskými kolkovými známkami, držba takýchto cigariet nie je neobvyklá a je určitým spôsobom akceptovaná. Žalovaná svoje tvrdenia ohľadne možnosti naštrbenia dobrej povesti žalobcu v súvislosti s jeho aktivitami uvedenými žalovanou nijakým spôsobom nepreukázala, tieto tvrdenia ostali len v štádiu možnosti a na ich preukázanie ani dokazovanie vykonať nenavrhla.

17. Súd po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žaloba žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku vykonanej väzby je dôvodná v časti o zaplatenie 4.165,00 eur. Súd žalobu žalobcu vo zvyšku ako nedôvodnú zamietol. Strany sporu znášajú zodpovednosť za skutkový stav a musia dokazovať svoje tvrdenia. Konanie je založené na kontradiktórnej zásade, podľa ktorej strana svoje tvrdenia musí preukazovať dôkazmi. Žalobca v konaní uniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia ohľadne vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu výšky priznanej súdom. Žalovaná dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti svojich tvrdení a námietok ohľadne nedôvodnosti nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu neuniesla.
17.1. Súd na základe uvedených skutkových zistení a právnych záverov dovodil, že žalobcovi prináleží v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu vo výške 4.165,00 eur a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

18. Podľa § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.
18.1. Žalobca sa domáhal zaplatenia ním uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v lehote 3 dní. Žalovaná žiadala v prípade úspechu žalobcu v konaní o určenie 30 dňovej lehoty na splnenie povinnosti s

odôvodnením administratívno-časovej náročnosti úhrady a potrebou schvaľovacieho procesu úhrady u žalovanej.
18.2. Súd na základe žiadosti žalovanej uložil žalovanej dlhšiu lehotu na splnenie uloženej povinnosti a to lehotu 30 dní, keď túto považoval za primeranú vzhľadom na dôvody uvádzané žalovanou.

19. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu v konaní

Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda podľa pomerného úspechu žalovanej v spore ale žalovanej voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaná si výslovne náhradu trov konania neuplatnila. Žalovaná mala nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v pomere 79%. Žalobca sa voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy vo výške 79.705,29 eur. V konaní mal úspech v priznanej časti istiny vo výške 8.334,85 eur (2.702,48 eur náhrada nákladov trov obhajoby v trestnom konaní, 1.467,37 eur strata na zárobku, 4.165,00 eur nemajetková ujma) a žalovaná bola v konaní úspešná v časti o zaplatenie 71.370,44 eur, keď súd v časti nároku o zaplatenie 9.147,60 eur (8.948,44 eur časť trov obhajoby, 199,16 eur náhrada životných nákladov počas väzby) konanie zastavil, pričom zastavenie konania procesne zavinil žalobca, nakoľko žalobu v tejto časti vzal späť nie v dôsledku zavinenia žalovanou a v časti o zaplatenie 62.222,84 eur, keď súd žalobu v tejto časti zamietol. Úspech žalobcu predstavuje 10,50% (súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie spolu v sume 8.334,85 eur), úspech žalovanej predstavuje 89,50% (súd konanie v časti o zaplatenie 9.147,60 eur zastavil a v časti o zaplatenie 62.222,84 eur zamietol) a teda celkový (čistý) úspech žalovanej predstavuje 79% (89,50% - 10,50%).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v dvoch vyhotoveniach.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolacie dôvody).
Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
V prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.